

малко време, умиратъ отъ заразата, и оставятъ на промисълтъ Божия двѣ окаянии дѣца, отъ които едното, напосоки петъ годишно момче, дади сѣ на единъ селачинъ за да го отхране; другото, което било едно три годишно дѣвойче, прибра ся отъ поштѣ на мѣстото, който, като ся спомена тоже, не подирѣ дълго време, съ повечето души изъ тая кѣща, остави това окаянно сѣздание, безъ да може да раскаже нѣкому ни за рождението си, ни за начинътъ по който той го е прибралъ.

«Тя ся нахождаше йоще въ тая кѣща когито Г. Плукъ, протопопъ на тѣзи областъ, се извѣсти за опустошението що е нанесла заразата въ Марленбургъ, и отиде да даде помощъ и духовно олекчение отъ които имаше голѣма нужда въ това несчастно време това лишено стадо отъ своятъ пастиръ. Протопопътъ, като начна разглежданието си отъ кѣщата на покойниятъ попъ, намѣри тамъ това бѣдно дѣте което, като го видя да влиза, затече ся къмъ него, олови го за skutитѣ, назова го свой баща и не го остави въ спокой додѣто не му даде да ѣде.

«Почтениятъ този протопопъ го зе въ сѣжаление и попита на кого то принадлежи; но като не намери въ кѣщи никого който да му даде добро свѣдение, той ся отнесе до сичкитѣ сѣсѣди безъ никаква повѣрки сполука. Никой отъ жителитѣ като нещяше да знае за несчастното сираче, той ся принуди да го земе съ себя си да го води по сичкото си обхождани.

«Като ся вѣрна въ Рига, главно седалище на протопопътъ, той прѣдаде това бѣдно сѣтворение на жена си за да му има грижата. Тѣзи добродѣтельна госпожа; като зѣ старанието вржзъ себя си, отхрани го наедно съ двѣтъ свои дѣщери, които имахъ напосоки сѣщитѣ години, и го задѣржа при себе си, като слугиня, до возрастъ на шестнайсетъ годишна, когито размислихъ че това негово положение може да го беспокои вѣки.

«Прѣдполагатъ, отъ истинна, че протопопътъ ся сѣзрѣлъ че синъ му я гледалъ съ единъ начинъ повѣрки приятенъ отъ колкото прилячало за една про-